

KUUROMYKKÄIN LEHTI

SUOMEN KUUROMYKKÄINLIITON ÄÄNENKANNATAJA

HUGO NYBERG

Vastaava
Johanneksentie 4 - Puh. 38 154

RURIK PITKÄNEN

Toimitussihteeri
Pengerkatu 30 A 40

N:o 1 - Tammikuu

Tilauksia vastaanotetaan kaikissa postitoimistoissa
Hinta 20 markkaa koko vuodelta

37. vuosikerta 1932

UUDELLE VUODELLE

Jumala on isäni. Hän johtaa minua läpi elämän yhä eteenkinpäin ja pitää huolta minusta, sillä Hän rakastaa minua. Ja minä saan kaikessa luottaa Häneen.

Jumala on isäni. Kaiken syntini minä vien Hänelle ja saan anteeksiantamuksen ja rauhan sieluuni. Mutta samalla täytyy minun taistella syntejäni vastaan, sillä muutoin ei ole anteeksiantoa. Hän on tehnyt niin paljon hyväkseni, etten tahdo tehdä Häntä murheelliseksi.

Jumala on isäni. Hän osoittaa minulle oikean tien. Hän kuulee rukoukseni ja antaa minulle voimaa pahan voittamiseen. Rukoilkaamme siis Häntä joka kerta kun kiusaus meitä ahdistaa ja kiittäkäämme Häntä joka kerta kun avun saamme.

Jumala on isäni. Hän rakastaa kaikkia ihmisiä jotka läheisyydessäni elävät. Hän tahtoo olla heidänkin isänsä. Hän tekee

heille hyvää. Siksi on minunkin oltava lempeä ja ystävällinen, avulias ja iloinen, ilahdutettava, lohdutettava ja rakastettava ihmisiä, joita Häinkin rakastaa.

Jumala on isäni. Minun ei tarvitse pelätä aikaa, jolloin tulen vanhaksi ja jään yksinäiseksi. Enhän ole koskaan yksin kun Jumala on kanssani. Hän opettaa minua yksinäisyyden hetkinäni hartaasti rukoilemaan toisten puolesta ja seurustelemaan Hänen kanssansa.

Jumala on isäni. Hän on ottanut minut omakseen. Siksipä saan olla sydämestäni iloinen sillä minä olen Hänen läheisyydessään jo täällä maan päällä ollessani.

Jumala on isäni. Ijankaikkinen elämä on jo alkanut. Kuoleman pimeys on otettu pois. Tiedän pääseväni kotiin Isäni luo silloin kun hän kutsuu minut pois täältä, eikä minun tarvitse ensinkään peljätä.

Fred Amundsen.
Suomennos.

KIRJE ÄVIKIN ASUJAMILLE

Aika on jo ehtinyt vierähtää kauniista kesästä kylmään talveen ja Ävikin tytöt ovat saaneet Kuuromykkäinlehtensä jo kolmasti tapaamatta niissä tätä kirjoitusta, jota »pieni» Hilja Erkkola niin hartaasti oli minulta pyytänyt selittäen pyyntönsä perusteeksi sen, että tiesi minun voivan kirjoittaa ja hän sekä muut Ävikin asukkaat niin mielellään lukisivat kaikkea, mitä heidän Ävikistaan kirjoitetaan. Niin, minä lupasin heille ja eritoten Hiljalle kirjoittaa lehteen aivan heti! Ehkäpä jotkut heistä on joka kerta rakkaan lehden saapuessa etsinyt tätä lupaamaani kirjoitusta ja turhaan etsittyään tunteneet pientä pettymystä, eivätkä he vieläkään ole saaneet tarkemmin tietää, miten minun ja kahden toverini matka sinne Äviikkiin oikeastaan sai alkunsa. Minulla on ollut syitä, jos esteitäkin kaikenlaisia kirjoitukseni viipymiseen, mutta nyt minä siten kirjoitan ja kertoilen, millaisia vaikutelmia Ävikistä sain ja matkasta yleensä.

Niin, hyvät Ävikin »pienet» asukkaat, matkamme teitä katsomaan sai alkunsa oikeastaan ystäväni Annan päähänpistosta ja itsepintaisista pyytelyistä. Sain nimittäin Annan juhannusaattona vieraakseni, sieltä kaukaa kotipuolestani. Ja tuskin kun hän oli ehtinyt taloksi asettua, alkoi hän puhua Ävikistä ja viittasi suorasukaisesti noin ilman muuta, että huomenna lähdetään Äviikkiin, edes kysymättä haluttiko minua lähteä vai ei! Mutta seuraava päivähän oli juhannus, kaunis kesän juhla, joten minä vastustin Annan aikomusta — ei sinne lähdetä ihmisten juhlapäiviä sotkemaan! Mutta Anna tahtoi vaikka millä saada tahtonsa läpi — hän on ja on aina ollut niin merkillisen kiinnostunut Äviikkiin, sen asukkaisiin ja kaikkeen, mikä yleensä koko Ävikia vähänkin koskee. Eikä hän lakannut pyytämästä ja suostuttelemasta ennenkuin lupasin mennä hänelle matkatoveriksi — »kaksin matka kaunihimpi». — Mutta juhannuspäivänä en vain halunnut lähteä, joten sovittiin perjantai juhannuksen jälkeen matkapäiväksi. Olga saatiin mukaan kolmanneksi.

Hyvinkään asemalla jäätiin junasta ja

lähdettiin »vanhanaikaisin kulkuneuvoin» — jalan — kulkemaan sitä suurta maantietä, jota Ävikilaisetkin ovat monet kerrat kulkeet postia noutamassa — ja kannattikin kävellä, kaunis aurinkoinen ilma ja kesäisen luonnon ihanuus korvasivat vaivan. Viisi kilometriähän vain oli matkaa — ja luontotien vierillä oli todella niin kaunis, että unohdettiin se kuuromykille niin ominainen juttelutkin — vain silloin tällöin ilmaistiin ihastunut huomautus matkan varsilla esiintyvien paikkojen kauneudesta.

Lähestyttäessä Ävikia muistui vilauksessa mieleeni eräs kohta huvimatassa — huvimatka se kai oli — olihan perjantai, siis arkipäivä ja meidän saapumisemme sinne ei varmasti tulisikaan sopivaan aikaan — mehän kenties ilmestymme sinne kesken työkiireiden! Käänsin ajatukseni sanoiksi ja esitin tovereilleni sekä lisäsin, että ajatellaahan, jos siellä sattuisikin olemaan itse Ävikin herra, toimittaja J. Sundberg ja kenties rovastikin! Niin, silloinhan ei ole sopivaa mennä, häiritsemmevän vain ja sekoitamme heidän ehkä kiireellisetkin järjestetyt työaikana! Mutta Anna todisteli ja vakuutteli, ettei mitenkään herrat voi olla siellä näin arkipäivänä — ja rovastihan on varmassa paikassa, jokavuotisella kesälaitumellaan siellä Kuhmoisissa!

Annalla oli niin ihmeellinen into päästä sinne Äviikkiin katselemaan! — Rauhoituin jotenkin hänen varmuudestaan.

Kävelimme eteenpäin. Sitten, heti maantien poskessa tuli näkyviin pieni, siro, valkeaksi maalattu portti, josta Olga sanoi sen vievän Äviikkiin. Tuostako sinne meneekin! Anna ja minä ensikertalaisina emme olisi älynneet mennä siitä portista — noin pienestä ja romanttisesta! Sehän oli sen näköinen, kuin veisi se johonkin vanhaan, hieppoon herraskartanoon. Mutta Olga, joka kerran oli siellä käynyt, tiesi sen ja sanoi, että Ävikin oma portti se on!

Tarvitsi vain loikata pari askelta alas maantieltä, niin päästiin jo ystävällisestä portista sisään. Portti naksautti kiinni ja mieleen hulmahti sellainen tunne kuin olisi astunut paratiisiin! Niin kaunista siellä oli, siellä pienen portin toisella puolen. Kävel-

tiin pienen matkaa kapeaa, samettisen — niin vihreän nurmen ja vanhojen puitten reunustamaa polkua, kunnes oltiin tovin päästä isommalla, hiekoitetulla tiellä. Muutamia askeleita — sitten näkyikin jo Ävik kauniina valkeana ja auringonpaisteessa. Sen yllä ja ympärillä tuntui lepäävän kuin — sunnuntai! Pihaan päästyä unohdinkin koko perjantaisen arkipäivän ja elin koko ajan sunnuntaitunnelmassa. Niin oli siellä kaunista, valkoista ja puhdasta ulkona ja sisällä. — Koko Ävik todellakin on kuin vanha, kaunis herraskartano.

Rapulle päästyä oli meitä ensimmäisenä vastassa itse Ävikin vartija, Doni koira, jonka kovasti teki mieli ajaa meidät matkoihimme. Se muutti kuitenkin mielensä, kun ovelle ilmestyi johtajatar, neiti Liukkonen ystävällisenä ja herttaisena. Tervetulleiksi toivotti tuntemattomat ja kutsumattomat vieraat niin sydämellisen ystävällisesti, että huoli ja häiritsemisen pelko mielestä haihtui. — Mutta siinähan ihmeekseni tuli rovasti rouvakin! Outoja olimme, mutta ystävällisen »tervetuloa» saimme häneltäkin. — Kunhan ei vain olisi vielä rovasti ja herra Sundberg — ollimme sitten näin kutsumattomina kuokkavieraina vähemmän vaivoiksi, vilahti aivoissani. Mutta samassa tulikin rovasti siihen, taisi hiukan hämmästyä ja sitten vielä, kun en enää luultukaan, tuli itse Ävikin herrakin kiireissään! Näkyi hänkin hämmästyvän, että ainakos niitä uteliaita tuleekin! Mutta kun näki ja tuns Annan, (meitä muita hän ei tuntenut) niin aurinkoisesti toivotti tervetulleiksi. Näkyi, että hänellä oli todella kiire, paljon oli töitä ja tehtäviä, mutta ne hän jalomielisesti uhrasi jääden meitä opastelemaan.

Olimme sattuneet tulemaan lounasaikaan, olivat juuri kokoontumassa pöytään, johon meidätkin kutsuttiin — vieraanvaraisesti kes-tittiin kahdella aterialla ja yhtä monella kahvilla siellä ollessamme.

Lounaan jälkeen herra Sundberg esitteli meille kaikki Ävikin huoneet ja niiden asukkaat. Ne olivat niin valkoiset ja siistit, ne huoneet. Toisilla on huoneissaan omia rakaita lapsuudenkodeistaan tuomiaan huonekaluja. Ja siellä on kaikkialla ihastuttava

järjestys. Eräässä salin viereisessä huoneessa tapasimme kolme vuodetta houkuttelevan siisteinä — niissä nukkuu yönä kolme vanhusta, jotka siinä huoneessa asuvat. Yksi vanhuksista sattui olemaan sisällä ja parhaillaan kykki kaappinsa edessä tavaroitaan järjestelemässä. Maria Nyman, sokea ja kuuromykkä. Odotimme varovasti, ettemme säikäyttäisi. Itsekseni minä ihmettelin ja odotin saavani nähdä masentuneen ihmisen ja kuulla kertomuksen, miten kohtalo on ollut kova ja julma ottaessaan yhdeltä ihmiseltä niin paljon — kaiken! Niin minä ajattelin ja odotin, mutta suuri oli ihmetykseni, kun eteemme lattialta kohosi — hiukan ympärilleen hapuillen — tyytyväisen näköinen vanhus, sokea, kuuro ja mykkä! Kun hra S. varovasti häntä kosketti, kirkastui hän hämmästyttävän eloisaksi. — Vieraitako — kolmeko heitä on — kaksi rouvaa, yksi neiti — mistä — nimet j.n.e.» näin jutteli vanhus tavattomasti tiedonhaluisena ja ihmeellisen vilkkaana hra Sundbergin hänelle tulkitessa, että oli tullut vieraita Ävikia katsomaan. Emme olleet päästä hänestä enää irtikään, täytyi katsella kaikki, mitä vanhus halusi näyttää. Ja hän näytteli meille käsitöitään, omin käsin ja ilman pienintäkään avustusta toisilta valmistamia kangasnukkeja. Niitä täytyi ihmetellä — ne olivat yksinkertaisia ja vaatimattomia, mutta sokean valmistamina oikeita ihmeteoksia. Niiden valmistuksessa ei löytynyt pienintäkään virhettä, eriväriset tilkutkaan eivät olleet eksyneet oikeilta paikoiltaan, vaan oli joka kangaslaji tarkalleen liitetty omaan lajiinsa. Itsepä somat pitsitkin oli sievästi ommeltu oikeihin paikkoihinsa. — Sen kaiken oli tehnyt umpisokea kuuromykkä! Nukkeja oli isompia ja sokea kertoi myyneensä niitä 70 kpl., (en oikein enää muista lukua) hinnat vaihdellen 7—13 mk. Sokean puhtaista kasvoista loisti vain tyytyväisyys ja työn tuottama ilo — ja kertomisen ja tiedonhalun into. Ei sanaakaan moitetta elämälle! Hänestä olisi kaunis esimerkki monelle elämänosaansa tyytymättömälle parempiosaiselle.

Alakerran huoneet kaikki katseltuamme vei hra S. meidät yläkertaankin. Sielläkin on huoneita, niin hauskoja ja sieviä, melkein

ne näyttivät uneksivilta. Heti kun oven avasi, tunsi houkutusta mennä ikkunan luo. Niistä on oikein rauhoittavan kaunis näköala ulos. Yhdessä huoneessa viivähdimme hiukan pitemmän, hyvin mieluisan tovin. Se oli Kertun huone. Siellä saimme katsella Kertun itsensä valmistamia ihastuttavia taiteellisia käsitöitä, hänen omia maalauksiaan ja piirtämiään tauluja seinillä. Niitä ei voisi eroittaa parhaimman taitelijan käsialasta. Tyttö ei kylläkään ole taitelija, mutta hänen sielunsa on täynnä kaunista taidetta ja sen hänen kätensä osaa loihduttaa taululle tai jollekin käsityölle. Minä sanoisin häntä taitelijaksi. Tyttö on nuori vielä, mutta hyvin kipeä — hermoja särkee. Mutta hänen, kuten heidän kaikkienkin on oikein hyvä olla Ävikissä — kodissaan, niinkuin he jokainen kertoivat.

Huoneet katseltuamme menimme ulos. Siellä kuljetti hra Sundberg meitä kaikkialla, joka sopessa, kellarit, aitat, saunat, navetat ja kaikki muutkin nurkat koluttiin. Kaikkialla on hyvää ja kaunista kaikkein ensiksi loistaa vastaan puhtaus ja hyvä järjestys. Oikein mielellään pistäytyi joka paikassa. Viimeksi katseltiin Ävikin maita. Puutarha, keittiökasvitarha talon takana oli kaunis ja rehevä, puhdas sielläkin pisti ensiksi silmään, joka pensas, joka kasvi puhtauden ympäröimä, hiekoitettuja käytäviäkin paraillaan kaavittiin puhtaaksi rikkaruohoista. Puutarhassakin oli muutamia naisia — Ävikin omia — puhdistustöissä, näkyipä johtajatarakin pensaita ja keittiökasveja vaalimassa. Siellä täällä oli värikkäitä kukkaryhmiä somina läikkinä. Viimeksi raahas hra S. meidät korkealle, kauniille Ävikin harjulle. Sieltä näkee kaiken alhaallaolevan kauneuden hiljaisena ja rauhallisena.

Siellä ylhäällä seistä jukotti yksi valkoinen, isonlainen talo — entinen kansakoulu — sanoi hra S. — tyhjänä ja aution näköisenä. Sitä taloa on tarjottu Ävikille ja hra S. olisikin hyvin halukas yhdistämään sen Äviin, mutta siitä pyydetty hinta on toivottoman suuri, jota ei Ävik voi suorittaa. Niin, hra S., joka koko sielullaan tuntuu olevan kiintynyt avuttomain kuuromykkäin huoltamiseen ja auttamiseen,

haluaisi hartaasti liittää sen entisen koulutalon Äviin, että siten tulisi enemmän tilaa avuttomille ja useampi saisi kodin, rauhaisan paikan, missä saisi turvallisesti elää elämänsä loppupäivät. Se on hra S:n kaunis ajatus — siinä saisi asunnon ja kodin esim. vanhat kuuromykkäukot, joilla ei sattuisi olemaan muualla tilaa. Mutta — niin, hinta on vuorenkorkuinen ja hra S. katseli tyhjää taloa kaihoisana, kuin jotakin saavuttamatonta! Hän kertoi ajatellessaan, että se ukkokoti, jota Turkuun hommattiin kuuromykkövanhuksille, voitaisiin täten yhdistää Äviin. Näinhän olisi kaiken paljon helpompi ja yksinkertaisempi hoitaakin, mutta turkulaiset ukkokodin hommaajat eivät puolestaan tahdo suostua hra S:n hyvään ajatukseen — he haluavat itse hoitaa hommansa. Näin tuo entinen koulu, joka niin hyvin sopisi Äviin, kun on melkein sen maillakin, joutuu aivan muihin tarkoituksiin. Ävikillä ei ole siihen varoja, sillä lähinnä hra S:n sydäntä on nyt toive saada Äviin vesijohto ja siihenkin menee paljon rahaa. Vielä ei ole niin paljon, että ajatusta voisi ruveta toteuttamaan teoksi. Hra S. hartaasti toivoo, että se pian voisi toteutua ja niin hän saisi vanhuksilta taas yhden taakan pois.

Näin siellä harjulla katsellessamme ja hra S:n kertoillessa harrastuksistaan ja Ävikia koskevista toiveistaan, liukui aikaa ohitsemme niin paljon, että oli joutunut iltapäiväkahvi ja luoksemme ylös harjulle ilmestyi hengästynyt tyttö, punaposkinen, pienikasvuinen Sirkka kutsumaan alas kahville. Laskeuduimme alas toista tietä, mitä olimme tulleet. Se oli harjun jyrkempi puoli, mutta jokaisen askeleen sillä polulla astui vain nautinnolla ympäröivän kauneuden lumoissa. Sirkkakin innoissaan käännähteli joka askeleellaan esitellen Ävikin ihannuksia. Ymmärsipä hänkin, mitä Ävik heille merkitsee ja uskonpa, että sen tajuavat he kaikki toisetkin.

Ruokasalissa sitten istuttiin pieni kahvi-hetki — loput päivää meni päiväsalissa jutellen ja pihalla katsellen lasten leikkiä rovestin rouvan kanssa ja johdolla. Siellä oli nim. kymmenisen pientä kouluakäyvää kuu-

roa varatonta lasta kesälomallaan ja heistä huolehti rovastin rouva oikein kuin omistaan. Jos joutuivat jonnekin pois näkyvistä, oli rovastin rouva heti huolissaan heitä hakemassa — sukankudin ahkerissa käsissään! Ei siellä rovastikaan toimettona ollut. Kun näet harjulta tulimme alas, näimme jotain hyvin hauskaa — rovasti pellolla hatutta ja kauluksitta maata omin käsin penkomassa pienokaiset ympärillään ja rouva sukankutimineen käveli pienokaisia kaitsemassa. Vuoroin leikittiin ja vuoroin tehtiin työtä! Aurinkokin oli paistanut rovastin ja rouvan hauskan punaisiksi. Oikein mieltäni pahoitti se kun olin jättänyt kamerani kotiin, rovastista pellolla olisin saanut hauskan kuvan ja monta muutakin kaunista Ävikistä.

Illalla meille tarjottiin toinen ateria ja kahvitkin. Liian hyviä oltiin kutsumattomille vieraille, vaikka varmasti olimme hukanneet heiltä hyvän työpäivän! Olimme aikoneet palata kotiin saman tien, jota olimme Ävikiin menneet, mutta hra S. ehdotti, että palaisimme vaivattomampaa tietä — siellä oli vuosi sitten valmistunut pysäkki kilometrin päässä Ävikistä. Viertolan pysäkki — meidän sopi hyvin palata sitä tietä, saimmehan nähdä senkin puolen. Hra S. lähti saattamaan estelyistä huolimatta ja vaikka hänellä oli aikaa vähän, työtä paljon. Ja hän käveli koko sen kilometrin, vielä pysäkillä odotti kanssamme junaa ja poistui vasta sitten, kun näki meidät turvalisesti junassa sekä junan asianmukaisesti lähtevän liikkeelle!

Nyt on sitten jo talvi, lehdet poissa ja lunta maassa ja se päivä Ävikissä tuntuu vain kauniilta sadulta. Mutta se satu on meillä, Annalla, Olgalla ja minulla kiitollisessa muistissa ja tähän kirjoitukseeni liitän monet terveisemme kaikille siellä Ävikissä!

Hilja.

60 VUOTTA

täytti t.k. 3 p:nä Turun ruotsalaisen klassillisen lyseon ja Turun kuurojenkoulun voimistelunopettaja Georg Herpman.

Lehtori Herpman syntyi 3. p:nä tammi-kuuta 1872 Kruunupyssä Etelä-Pohjanmaalla ja kävi Vaasan ruotsalaisen lyseon sekä valmistui ylioppilaaksi tultuaan voimistelunopettajaksi 1894. Hra Herpman toimi ensin voimistelunopettajana Kokkolassa ja Turussa ja siten vuodesta 1899 Mikkelin lyseossa. V. 1904 tuli hän myöskin Mikkelin kuuromykkäinkoulun voimistelunopettajaksi, jota tointa hän hoiti 1911 asti, jolloin hän siirtyi voimistelunlehtoriksi Turun ruotsalaiseen klassilliseen lyseoon. Turkuun tultuaan joutui lehtori Herpman myöskin kuurojenkoulun poikavoimistelunopettajaksi.

Georg Herpman

Lehtori Herpman on innokas voimistelun ja urheilun harrastaja, perustanut seuroja niiden hyväksi, johtanut niitä ja ottanut osaa voimistelijana ja urheilijana juhliin ja kilpailuihin sekä koti- että ulkomailla. Erittäin taitava on hän sitäpaitsi pyssyn käyttämisessä, josta hän on kilpailuissa saanut monet palkinnot. Hra Herpman kuuluu iästään huolimatta Turun suojeluskuntaan. Hän on lisäksi tunnettu luonnon ystävänä ja mainiona metsästäjänä.

MATKAKUVAUS POHJOIS-AFRIKASTA

(Jatk. N:osta 7-8/31)

Tilan puutteessa myöhästynyt

Nyt alkoi automme mennä huristaa alamäkeä. Viljellyt seudut jäivät jälkeemme ja näkyviin tuli paljaita hiekkamaita, jossa kasvoi vain vähäsen ruohoa ja pienilehtisiä puita. Ensikerran näimme kameleja ja muuleja kantamassa raskaita kuormia. Tiemme kulki pitkin keltaisen ruskeaa aavikkoa keskellä erämaata. Uteliaina katselimme siellä täällä näkyviä kosteikkoja (= seutu erämaassa, jossa on vettä saatavana). Huomasimme myös siellä täällä joitakin vanhoja kaivoja,

joista kamelit ja aasit saivat vettä janoonsa. Kaukaa siinsi silmiimme suuria kallioita, jotka näyttivät nelikulmaisilta. Monet kaivot ja vesilähteet olivat kiviin tyhjiksi, joten usein oli mahdotonta saada juomavettä. Kerran pysähdyimme eräaseen kylään, josta otettiin bensiiniä auton koneeseen. Silloin me matkustajatkkin nousimme autosta vähän kävelemään ja jäseniämme oikomaan pitkäaikaisen istumisen jälkeen. Saimme myös kylmää kaivovettä janomme sammuttamiseksi. Kävelimme jonkun aikaa kylässä ja katsoimme sen omituisia elämää. Puolen tunnin kuluttua istuimme taas autossa, joka kiidatti meitä läpi äärettömän erämaan. Paahtavan kuuma iltapäivän aurinko oli näännyttänyt meidät kuoliaaksi. Olimme kuin paisetetut, läähätimme kuin koirat ja janomme oli kauhea. Olisimme tarvinneet saavillisen kylmää vettä sisuksiimme. Odotimme kiihkeästi matkan loppuvan. Vihdoinkin huusi autonkuljettaja "Eläköön!" ja viittasi kädellään eräaseen kaukaiseen valkoiseen paikkaan, jonka ympärillä näytti kasvavan vihreitä puita. Se oli matkamme päämäärä, Bou-Saada. Sen näkeminen virkisti meitä ja mekin huusimme "Eläköötä". Mutta perille oli vielä pitkä matka. Automme kiiti vielä hyvän aikaa hieta-aavikkoa pitkin. Vaikka minulla oli erikoiset silmälasit tällaista matkaa varten, niin tulivat silmäni hirveän kipeiksi alituisesta auringon paahteesta ja auringon valaiseman, hohtavan erämaan hietikon katselemisesta. Kello 7 illalla olimme vihdoinkin perillä Bou-Saadassa. Aurinko rupesi laskeutumaan ja ilta pimeni. Siellä laskee aurinko aikaisemmin kuin pohjolassa. 12 tuntia oli matkamme Algerista tänne kestänyt. Miten onnelliselta tuntui, kun päästi kaupunkiin, pitkän helteisen matkan jälkeen erämaassa. Kaupunki oli kaunis. Sen ympärille oli istutettu palmuja suojaamaan sen valkoisia matalia taloja hiekkamyrskyltä. Ajoimme kaupunkiin hyvinhoidettuja katuja pitkin ja pysähdyimme torille, jossa joukko kameleja ja aaseja makaili. Nousessamme autosta piiritti meidät joukko ihmisiä. Siinä oli arapialaisia ja neekerejä, jotka kaikki tarjoutuivat auttamaan meitä. Varsin tungettelevia olivat arapialaispojat, jotka täällä, kuten koko Afrikassa, puhuvat viittomakieltä. Eräs tuollainen poikanen osoitti kädellään erästä hotellia torin varrella ja selitti minulle, että siinä hotellissa on paljon kirppuja ja taita sekä varoitti meitä sinne menemästä. Toinen poika suositteli erästä toista hotellia, jossa ei ole noita syöpäläisiä. Meidän siinä seistessämme ja aprikoidessamme minne mennä saapui luoksemme eräs nuori, hyvinpuettu europalainen hotellinomistaja, tervehti ja tarjosi meille asunnoksemme torin varrella olevaa ho-

telliaan. Kun hän sai kuulla arapialaispojan kertoneen hänen hotellissaan olevan kirppuja ja muita syöpäläisiä suuttui ja raivostui hän sekä antoi pojalle ankarat potkut takapuolelle. Me menimme europalaisen mukana ja huomasimme hänen matkustajahuoneitensa olevan siistit ja miellyttävät. Raitista juomavettä oli siellä riittävästi, sähkövalo y.m. mukavuudet. Asuimme tässä hotellissa 2 yötä.

Saatuamme asunnon hotelli "Beau Sejour"issa läksimme kaupunkia katselemaan. Olimme uteliaita näkemään, miltä tämä vanha kaupunki näyttäisi. Valaistus mutkaisilla, epätasaisilla kaduilla oli sangen huono. Katujen kulmissa oli ainoastaan öljylamppuja, jotka antoivat kovin vähän valoa. Meillä oli kaksi mustaihoista, nuorta, sukkelaa tiennäyttäjää, jotka omalla viittomakielellään näyttelivät meille kaupunkia. Talot kapeitten katujen varsilla olivat matalat ja rappeutuneet. Ne olivat rakennetut savesta ja pyöreistä kivistä, eikä niissä ollut ikkunoita. Arapialaiset eivät yleensä pidä ikkunoita taloissaan. Vain rikkaimpien kaupunkilaisten ja ranskalaisten virkamiesten taloissa näkee niitä. Me näimme ainoastaan muutamia mustaihoisia ja valkoihaisia poliiseja. Luultavasti ovat kaupungin asukkaat hiljaista ja rauhallista väkeä. Minä näin myöskin monien ihmisten makavaan talojen reunustoilla paljailla kovilla kivillä. Heillä oli vain pieni peitto ympärillään. Heillä ei luultavasti ollut muuta kotia. Minua säällitti heidän surkeutensa, mutta itse he näyttivät tyytyväisiltä ja iloisilta. He eivät kait olleet tottuneet parempaan. Koeimme katsella millaisilta ihmisten asunnot näyttivät sisäpuolelta. Hämmästyksellemme näimme, ettei huoneissa ollut mitään muita huonekaluja kuin pitkä pöytä, joitakin peittoja sekä eräitä ruuan ja juoman valmistukseen tarpeellisia kaluja, esim. pata, jossa oli hehkuvia hiiliä ja niitten päällä kahvipannu kiehumassa. Nämä esineet olivat ulkona kadulla. Muutammat talot olivat hienompina ja paremmin varustettuja. Niissä asui varmaankin rikkaampia ihmisiä. Pysähdyimme erään kauppapuodin eteen. Ovella seisoi hyvin puettu arapialainen kauppias, joka kohteliaasti pyysi meitä sisään katsomaan hänen tavaroitaan sekä vakuutti, ettei meidän tarvinnut ostaa mitään, kunhan vain tulisimme hänen puotiinsa. Ja niin me menimme sisään. Siellä oli kovin kalliita tavaroita, kuten kirjaittuja nahkatyynyjä, peittoja, rauta-, messinki- ja saviastioita, turkkilaisia miekkoja, kauniita arapialaisia kiväärejä, pieniä, somia helmillä koristeltuja teepöytiä ja kaikenlaisia kallisarvoisia turkkilaisia esineitä. Meistä oli hauskaa katsella kaikkia näitä tavaroita, mutta emme voineet ostaa mitään, sillä

UUDEN VUODEN ONNITTELUJA

- Amerikka:
 Tytyne Lahti
- Alapitkä:
 Tekla Väänänen
- Asikkala:
 Sandra Lahnalampi
- Hankasalmi:
 Veikko Lehmonen
- Haapamäki:
 Aarne Hemmola
- Harjavalta:
 Eero Virtanen
- Hausjärvi:
 Lauri Vainola
- Helsinki:
 Linda Aschan
 Sigyn Heikel
 Helga Montin
 J. Enroos perheineen
 B. Ahlbäck
 S. Andersson
 L. Nylund
 Wera Koroleff
 Olga Forstén
 A. Joutsen
 Olga ja Valter Stadius
 K. Rosenberg perheineen
 Väinö Pettersson
 Carmen ja Kaarlo Mikkola
 Lempi Lempiäinen
 Taimi Kumlin
 Emil Färdig perheineen
 R. Elovaara perheineen
 Laura ja Viktor Nurmo
 Hilda Lehikoinen
 Edit ja Hjalmar Sandblom
 E. From
 Lydia Sirviö
 Fanny Åberg
 Paul Vinsten
 Aino Blomkvist
 Albin Nordström
 Otto Nevalainen
 Schoultz perheineen
 Leo, Marina ja Lauri Mikkola
 Aura Eskelinen
 Vilho Salovaara
 Doris, Astrid ja Georg Örn
 Lempi ja Frans Lindholm perheineen
 Selma Wetzell lapsineen
 Bertha Sjöberg
 Eino Karilas perheineen
 Jarl Hällberg perheineen
 Antti Jokelainen perheineen
 Artur ja Irene Karlsson
 Naima ja John Friman
 Elvira Norstedt
 Aarne Lehti
 Bengta Ekensten
 Helmi ja Huugo Nyberg
- John Sundberg
 Osmo, Matti, Kaisu ja Rurik Pitkänen
- Hikiä:
 Esteri Lindroos
- Hollola:
 Sisarukset Lehtonen
 Emil Jokilampi
- Hämeenlinna:
 Hannes Ylén perheineen
 Ilmari Valtonen
 Katri Liljeberg
 Elsa Pyymäki
 Kaisu Valtari
 Eva-Kaisa Nieminen
 Eva Myllylä
 Aili Kahila
 Veljekset Kaurela
- Imatra:
 Hulda Vestling
- Iisalmi:
 Hanna ja Pauliina Säisä
- Iitti:
 Anna Puttila
- Joensuu:
 Erkki Hirvonen
- Jungsund:
 Betty ja Johan Krutar
- Jyväskylän:
 Olga ja Arvi Koskinen
 Anna Vainio
 Hilja Parviainen
 Valva Kekoni
 Meeri Sirola
 Elli Kallio
 Aili Salokas
 Tyyni Järvinen
 Hilda Hyytiäinen
 Hilda Hakala
 Anna Hongisto
 Elli Silvander
 Emil Sulka perheineen
 Janne Toppila perheineen
 Matti Kangas perheineen
 Edla Manninen
 Joh. Renko
 U. Lehtimäki
 Hilja Aalto
 Rikhard Stenroos puolisoineen
 Tytyne Mäkelä
- Kodisjoki:
 Sisarukset Iso-Ettala
- Kokkola:
 Elsa Hackzell
 Edith Jakobsson
- Kotka:
 Otto Heiskanen
- Kuggom:
 Hanna ja Otto Backman
- Kuusamo:
 Alina Koskenkorva
- Kuusjoki:
 Aukusti ja Oskari Lähdeniitty
- Kuusankoski:
 Alma ja Matilda Valttonen
- Kruununpyy:
 Maria Käld
- Kärkölä:
 Akseli Nyberg
 Sulo Blåberg
- Laihia:
 Helmi Hakko
- Lahti:
 Lahden kuurojen yhdistys
 Greta ja Kosti Remmi
 Viljo Isotupa
- Lappträsk:
 Edith ja Hjalmar Smeds
 Toivo Nordström
 Anders Nykvist
- Loimaa:
 Ida ja Kalle Keskinen
- Loppi:
 Jonne Salmi
- Läskelä:
 Eino Kokko
- Maalahti:
 Matilda Gullman
 Elna ja Malakias Gullman
 Gustav Svevar
- Mänttä:
 Hilda Melanen
- Nauvo:
 Hulda Svanström
- Nurmijärvi:
 Emil Kettula
- Oravainen:
 Elna Häggman
- Oulu:
 Sulo Tyyniäho
- Pennala:
 Impi Kivistö
- Perniö:
 Elin Saarinen
- Peräseinäjoki:
 Elin Ojaniemi
- Pieksämäki:
 Kalle Putkonen
 Aaro Kankkunen perheineen

Piuha:	Salo:	Vaasa:
Lempi Oksanen	Rauha Lumme	Anna Brännfors
Porvoo:	Savonlinna:	Maria Söyring
Ellen Carlstedt	Elli Makkonen, Putikko ja	Liisa Perälä
Alice Westerlund	Aug. Kososen perhe	Martta Lyytinen
Vendla Hytönen	Seinäjoki:	Selma Norrholm
Anna Lindström	Alli ja Antti Härmä	Greta Forsström
Nyman perheineen	Sonkajärvi:	Edvard Forsström
Raitio perheineen	Väinö Partanen	Alma ja Janne Leivo
Ruonaniemi perheineen	Taalintehdas:	Nikolai Söyring
Sven Lindholm perheineen	Edla Sjöblom	August Nordberg
Raahе:	Tampere:	Carl Eric Martola
Sven Hagert	Tekla Heikkilä	Anna Södergård
Riihimäki:	Siiri Talvia	Rut Ekman
Riihimäen K.m. yhdistys	Aug Helminen perheineen	Frans Liljeqvist
Olga ja Otto Virtanen	Tainionkoski:	Vesilahti:
Toivo Rajamäki	Helli Pietarinen	Tilda Vassi
Rymättylä:	Turku:	Viitasaari:
Sävele Angervo	Elias Savisaari perheineen	Yrjö Colliander
A. Vallinen	Iida ja Juho Haapali	Vähä-Rauma:
		Elli ja Sulo Laitinen

Jatk. siv. 6.

meidän kukkarossamme oli vähän rahaa. Kauppias oli kuitenkin kohtelias ja ystävällinen meille. Kun olimme tarpeeksemme katselleet hänen tavaroitaan läksimme pois kaupasta ja menimme uusia nähtävyyksiä etsimään. Eräaseen ravintolaan menimme juomaan kaljaa. Se oli tuotu sinne Algerista asti. Siinä istuessamme ja janoa sammuttaessamme ympäröi meidät yht'äkkiä suuri lauma arapialaisia poikia ja tyttöjä sekä vanhempaakin väkeä. Monet heistä varmaankin ensi kerran elämässään näkivät kuuromykkien viittaamalla puhuvan keskenään. He kerjäsivät rahaa meiltä. Silloin tuli eräs vanha ravintolan neekeripalvelija ja ajoi kerjäläiset pois. Me nauroimme makeasti koko tuolle näytelmälle.

Sitten menimme taas hotelliimme syömään illallista, johon kuului annos lämmintä ruokaa. Täällä ei yleensä syödä kylmiä ruokalajeja eikä voita, sentähden että ne pian pilaantuvat kuumuudessa. Ainoastaan meidän hotellissamme oli voita. Se oli tuotu Algerista ja sitä säilytettiin jäissä. Syödessämme ilmaantui uusi ystävämme, kauppias, seuraamme. Hän tervehti meitä ja oli kovin hämmästynyt kun näki näin monta eri kansoista kotoisin olevaa kuuromykkää, jotka pitkien matkojen takaa olivat tänne saapuneet. Herra Rodetin tulkitessa selitti hän meille joitakuita vuosia sitten matkustelleensa Pohjoismaissa ja huomanneensa, että Köpenhamina oli Pohjolan kaunein kaupunki ja että siellä oli kaikkein paras ruoka. Hän tarjosi meille virvokkeita ja lupasi seuraavana päivänä hankkia meille kamelit sekä itämaiset

ratsastuspuvut, että saisimme yrittää ratsastaa kamealien selässä. Myös lupasi hän vievänsä meidät katsomaan arapialaisten naisten tanssia. Hän oli erittäin ystävällinen meille. Klo 10 illalla menimme nukkumaan.

Seuraavana päivänä oli kaduilla vilkasta liikettä Nähtiin kameleja, aaseja, lampaita, vuohia, vasikoita, sekä ihmisiä rikkinäisissä vaatteissa, jotka myivät hedelmiä, mutta euroalaisia ei näkynyt. Nuoret tytöt ja lapset kantoivat vettä kaivoista. Vesijohtoa ei ollut. Kaikki näkemämme oli vanhanaikuista ja mieltäkiinnostavaa. Iltapäivällä tuli sitten kauppiasystävämmä ja vei meidät erälle suurelle torille, jossa oli monta nukkuvaa kamelia. Torin varrella oli kauppuoti, josta sai lainata turkkilaisia ja arapialaisia pukuja. Minä sain päälleni pitkän, valkoisen nutun ja turkkilaisen lakin päähäni ja tässä puvussa kiipesin kamelin selkään. Minut valokuvattiin. Sitten aioin ratsastaa erämaahan. Mutta kun näin taivaalle nousevan uhkaavia, synkkiä pilviä, niin käännyn takaisin, palasin torille, mistä olin lähtenytkin ja hypäsin alas kamelin selästä. Vaatteita muuttaessamme näimme harmaan pilven yht'äkkiä nousevan. Alkoi ankara hietamyrsky. Meidän täytyi peittää silmäme, sillä hienon hieno hiekka tunkeutui vaatteitten läpi joka paikkaan ruumiisemme, pisteli ja syhytti ihoamme. Salamat välähtelivät ja alkoi rankkasade niin voimakas, etten milloinkaan ole sellaista nähnyt. Olin iloinen, etten ollut ratsastanut kauemmaksi kamelillani. Pääsimme onneksi katon alle eräaseen tun-

temattomaan taloon siksi kun sade taukosi. Aikani kuluksi läksin katselemaan taloa, joka yleisen tavan mukaan oli aivan pimeä. Huonekalut näyttivät olevan huonot ja kuluneet, mutta latiamattoja oli kaikkialla, kuten Afrikassa yleensä. Puolen tunnin kulluttua loppui sade ja aurinko alkoi taas paahata. Kadut, joilla vesi äsken koskena kohisi, kuivui pian auringon helteessä ja tuntui miellyttävälle kävellä raittiissa ilmassa, jonka rajuilma oli puhdistanut.

Samana iltana menimme erääseen huvitilaisuuteen, jossa joukko arapialaisia naisia esittivät kotimaansa vanhoja kansallistansseja. Heidän vaatteensa olivat kauniisti koristeltu kultarahoilla. Kaulassa heillä oli kirjavia lasi- ja helmiketjuja, korvista riippui korvarenkaat ja käsissä kimalteli rannerenkaat. Heidän tanssinsa kesti ½ tuntia, jonka jälkeen siirryimme hotellin ulkopuolelle virvokkeita nauttimaan ja puhelemaan uusien tuttaviemme kanssa.

Seuraavana aamuna kello 7 matkustimme pois tuosta harvinaisen kiintoisesta, ikivanhasta kaupungista, jota emme koskaan unhoita. Olimme täysin tyytyväisiä matkaamme, vaikka ankara kuumuus meitä räsittikin. Siihenkin näkyy vähitellen tottuvan. Lauuttuamme jäähyväiset ystävillemme sekä puristettuamme heidän mustia ja ruskeita käsiään nousimme suureen linja-autoon sekä huiskutimme heille käsiämme. Ajoimme Algeria kohti vaikka toista tietä kuin olimme tulleet. Tie oli tasaiseksi asfaltilla peitetty ja kulki erämaan läpi. Auto kulki pikku kaupunkien ohi. Erään suuren järven yli johti leveä, pitkä silta. Järvessä ei kuitenkaan ollut vettä, vaan oli se kuiva ja vedetön. Pienessä Msila-nimisessä kaupungissa pysähdyimme hetkisen, söimme siellä aamiaisen ja autoon otettiin bensiiniä. Tulimme erämaan reunaan. Tiemme kulki vuoristossa noin 500—1000 metriä merenpinnan yläpuolella. Vihdoin pääsimme kiinni rautatiehen eräällä asemalla, joka on 935 metriä merenpinnan yläpuolella. Siellä söimme hyvän päivällisen aivan pimeässä huoneessa, kuten tapana on. Kello 3 nousimme junaan ja saimme matkustaa suuressa seurassa, johon kuului arapialaisia työmiehiä, talonpoikia ja monta naista. Oli omituista nähdä näin monenlaisia ihmisiä junassa, joka tuli Tuniksesta saakka. Tie kulki nyt länttä kohden. Kaukaa häämöitti Algerin korkein vuoren huippu Di-Djurdura (2308 metrin korkuinen). Ja eteemme aukenivat hedelmälliset viljavainiot. 12 tunnin väsyttävän junamatkan jälkeen saavuimme Algeriin kello 7 ip.

Seuraavana päivänä, kesäk. 27:nä, kutsui eräs Algerissa asuva räätäli minut sekä 2 saksalaista kuuroa toveriani päivälliselle luoksensa. Hän on syntynyt

Belgiassa sekä toimi sihteerinä Algerin k.m. kokouksessa. Hän on naimisissa ja kolmen lapsen isä. Perheellä on oma, uusi talo maalla lähellä kaupunkia. Kesäkuun 28 päivänä loppui matkani Algeriin. Pari tuntia ennen laivan lähtöä Eurooppaan kokoonnuimme me siellä vielä olevat kuurot pieneen erohetken viettoon. Teimme päätöksen tavata toisemme taas ensi kesänä Parisissa pidettävässä kansainvälisessä kuurojen kokouksessa. Pian läksi laiva. Meitä oli samassa matkaseurassa 4 kuuroa, nim. kaksi saksalaista taiteilijaa, italialainen maalari ja minä. Laivan erotessa rannasta heilutimme lakkejamme kiitokseksi unohtumattomista päivistä ja kokemuksista tuossa kuumassa, aurinkoisessa maassa. Ikävöiden näimme Afrikan rannan häipyvän pois näkyvistämme.

26 tunnin kuluttua olimme taas klo 2 Marseillessa, Ranskassa. Pysähdyimme tuohon suureen satamakaupunkiin muutamiksi päiviksi. Italialaisen ystäväni seurassa matkustin pikakäynnille Roomaan, josta palasin vielä takaisin Marselleihin. Roomasta palatesani pysähdyin kuuluisissa kaupungeissa Cannes, Nizza, Monte Carlo, joka on hienoimpia kaupunkeja, mitä olen nähnyt. Kävin kuurojen urheiluseurassa ja näin monia suuria, komeita huviloita ja hotelleja, joissa asuu ruhtinaita. Marseillestä matkustin Saksan läpi Hampuriin, jossa olin yötä. Seuraavana päivänä pääsin onnellisesti kotiini Köpenhaminaan, rakkaan vaimoni luo. Sain taas nukkua omalla vuoteellani omissa kodissani ja sain syödä oikeaa lempiruokaani — ruisleipää, jota en ollut syönyt 5½ viikon aikana.

Vaikka olenkin varsinainen kuuromykkä, osasin matkustaa aina oikein. Ei tapahtunut mitään vahinkoa koko pitkän, kiintoisan matkani kuluessa.

J. C. V. Westphall.

STÖSSEL

(Jatk. N:osta 4/31)

Tilan puutteesta myöhästynyt

Mutta tarkemmin ajateltuani mieleni lauhui: olihan toki hyvä, että se joutui minun hoivaani, jotta sille jäisi elämänlohdutukseksi muisto edes yhden ihmisen hyvydestä pahojen päivien varalle. En häpeä tunnustaa, että — itkin ajatellessani sen kärsimyksiä tulevasta nälästä, kodittomuudesta ja tulevan talven tuimuudesta.

Kuten mainitsin, tunsin ensi hetkestä varmuudella, että se oli vahingossa eksynyt kotoaan ja oli hienoa lähtöä. Se ei latkinut suurin liikkein kuten toiset koirat, vaan nuoli hiljaa ja kauniisti kuin kissa sekä

tahtoi aina maata sängyssä eikä lattialla. Edellisenä iltana kun laitoin sille vuoteen lattialle ja kehoitin sitä paneutumaan siihen, huomasi kummakseni sen kääntävän päänsä pois päin, silmissä miltei pahastunut katse. Olinkohan loukannut sitä millä olin pahoittanut sen mieltä? Enköhän ollut ystävällinen ja huolehtivainen, kun laitoin sille vuoteen pehmeäksi ja lämpöiseksi? Mutta se vain kartteli vuodetta ja katsahti useaan kertaan toista sänkyä, joka oli vastapäätä minun sänkyäni. Sitten se tepasteli hitain liikkein sänkyä kohti, nosti päänsä sen laidalle, katseli vuodetta ja katsahti minuun kysyvin, epäröivän silmin. Sitten se ponnahti itsensä sängylle ja loi taas minuun viisaan, tutkivan katseen, ikäänkuin kysyäkseen, olinko sille vihainen . . .

Mutta minä hymyilin huvitettuna. No, olkoon sitten! Kun se oli tavattoman siisti eläin, niin mitäpä siitä. Ja niin sinä yönä nukuimme kumpikin sängyssämme.

Viimeisenä päivänä ennen pois lähtöäni, ollessani huolissani hoidokkini tulevasta päivästä, juoksi naapuri Vanhan-Mäen Manta luokseni, kädessään Riihimäen Sanomat. Siinä oli ilmoitus kadonneesta koirasta ja lupaus kolmensadan markan palkinnosta. Minä lensin peltojen halki metsäpolkua myöten naapuritaloon. Pyysin talon tyttärettä soittamaan puhelimella (minä kun en voi käyttää puhelinta kuurouteni vuoksi) Hyvinkäälle A:n kartanoon. Ja sieltä tuli riemastunut vastaus ja minua pyydettiin itse tulemaan nyt heti, juuri samana päivänä kartanoon koiran kanssa ja luvattiin maksaa kaikki korvaukset matkasta, ajasta y. m. Voi taivasten tekijä! Minä kiidin kotiin, hypelin kiveltä kivelle ja pyörin tanssiasteleissa, opetellen lausumaan koiran nimeä: Stössel . . . Stössel . . . Luonto hymyili ymmärtäväisesti ilosta riehkaantuneen ihmislapsen mielenpurkauksille. Hypäsin aitalankuille, keikahdin ketteränä niiltä alas, kiidin peltojen halki ja syöksyin suoraa päätä Stösselin huoneeseen.

— Stössel . . . Stössel! . . . Stössel, pikku ystäväni! — sanoin minä sille.

Koira kohosi makuultaan, sen silmiin syytyi hämmästynyt, kirkastunut katse ja se alkoi iloisesti heilutella häntäänsä. Sitten minä kerroin sille, käsivarteni sen kaulalla, että nyt heti mennään Hyvinkäälle, sinne Stösselin kotiin . . . Stössel kultaseni, pikku ystäväni!

Juoksin velimiehen luo pyytämään koiralle jonkinlaisia vitjoja, Stössel oli nimittäin vapaana liikkunut pihalla ja sisällä. Siellä ei ollut sopivia ketjuja, mut-

ta samalla velimies tarjoutui viemään koiran Hyvinkäälle. Vaan minä tahdoin itse viedä sen ja sitä paitsi olin luvannut tämän Stösselin omistajalle.

Harppasin runsaan matkan muutama taloon, missä asui metsästyskoirien hoitaja, pyytämään ketjuja lainaksi. Emäntä arasteli antaa niitä, mutta minä vakuutin vastaavani kaikesta ja ettei hänelle tulisi mitään ikävyyksiä herrojen taholta.

Yks' kaks' oli Stösselin kanssa matkalla asemalle, kädessäni kauniit, nikkeliset ketjut . . . Heleijaa . . . heleijaa . . . elämä oli kuin silkkiä! Suruni oli muuttunut iloksi!

Stössel juoksenteli iloisena edelläni. Ja jos se katosi näkyvistäni, tuli se aina takaisin, juosten minun eteeni ja heiluttaen häntäänsä ja sitten taas kadoten. Vaikka iloitsin suuresti Stösselin onnesta, tunsin samalla surumielisyyttä pikaisen eron vuoksi.

Asemalla pyysin pilettejä itselleni sekä koiralle.

— Onko koiralla . . . ? — kysyi aseman kirjuri.

Vastattuani kieltävästi kirjoitti hän jälleen paperille: (minä nimittäin pyysin hän kirjoittamaan, koska en voinut saada selvää hänen puheenliikkeistään).

— Siinä tapauksessa en voi antaa koiralle pilettejä.

Tämän tiedoituksen jälkeen minun aivoparkojani vasaroitiin niillä ja niillä tiedoilla, että minun olisi hankittava joko maaherralta tai nimismieheltä lupatodistus tähän j. n. e.

Vaivuin toivottomana tuolille ja katseeni kääntyi vaistomaisesti Stösseliin, joka seuraten uskollisesti katseellaan minua, makasi permannolla. Minulla ei ollut sydäntä raastaa väsynyttä eläintä takaisin kotiini ja vielä syyspimeässä.

Yht'äkkiä aivooni välähti pelastava ajatus. Menin takaisin pilettiluukulle ja välittämättä kirjurin ilmeisestä hermostumisesta pyysin häntä soittamaan minun puolestani nyt heti Hyvinkäälle A:n kartanoon herra N. N:lle ja kertomaan, että olin tuonut koiran tänne enkä tiennyt, mitä tehdä.

Kas, kun kirjurin kasvoin ilmestyi miltei hämmästynyt ilme, ja hän kävi auliiksi minulle ja kehoitti ystävällisesti odottamaan hetkisen. Silloin tunsin helpoitusta . . . siis kaikki tulisi päättymään hyvin. Samalla ihmettelin, mistä ihmeestä kirjuri oli nyt muuttanut auttavaiseksi ja ystävälliseksi.

Soitettuaan kartanoon kirjuri ilmoitti minulle lähettävänsä koiran omalla vastuullansa Hyvinkäälle ja kehoitti minua lähtemään mukaan ensimmäisessä aamujunassa sinne. Kysytyäni ihmeissäni, miksei tänä iltaisessa junassa kuten oli ollut puheena, en saanut suoranaista vastausta. Silloin aavistin, ymmärsin jo-

URHEILUOSASTO

KILPAILUKUTSU

Meillä on täten kunnia kutsua Kuuromyökkäin Urheiluliittoon kuuluvia seuroja ja yksityisiä jäseniä osallistumaan

KUL:n V:n 1932 HIIHTOMESTARUUSKILPAILUIHIN,

jotka järjestämme asianomaisella luvalla Kuopiossa helmikuun 27–28 päivinä. Kilpailu-ohjelma on seuraava:

Lauantaina 27. 2. klo 16: Joukkue- ja ikämieshihto sekä alle 35-vuotisten 10 km hiihto.
Sunnuntaina 28. 2. klo 10: Naisten 3 km- ja yleinen 20 km hiihtomestaruuskilpailu sekä alokkaiden 10 km hiihto.

Osanottoilmoitukset on lähetettävä ennen helmikuun 14 päivää osoitteella: *Herra A. V. Hartikainen, Kuopio, Kirkkokatu 16.* Osanottomaksu on joukkueelta 15:—, mieskilpailijalta 10:— kilpailulajilta ja naiskilpailijalta 5:—, ja on osanottomaksun ehdottomasti seurattava ilmoitusta. Jälki-ilmoituksista kaksinkertainen maksu.

Rata on murtomaata.

Kilpailijoille varataan vapaa asunto 2 vuorokauden ajaksi. 50 % alennus rautatie-matkoista toivotaan saatavan.

KUL:n mestaruusmitalit ja I–III palkintoina kunniakirjat jaetaan 3, 10 ja 20 km kilpailuissa ja joukkuekilpailuissa KUL:n kiertopalkinto seuroille. Toimeenpanevan seuran puolesta jaetaan kahden parhaan joukkueen miehille arvoesineitä, samoin alokkaiden kilpailussa I–III palkinnot.

Muuta virallista kutsua ei lähetetä seuroille. Oikeus ohjelman muutoksiin pidätetään.

Toivoen runsasta osanottoa, merkitsemme urheilutervehdyksin:

KUOPION KUUROMYKKÄ-URHEILIJAT

JUSSI VÄISÄNEN,
puheenjohtaja.

MILJA KOLARI,
sihteeri.

Kuopion Kuuromykkä-Urheilijat järjestävät KUL:n hiihtomestaruuskilpailujen yhteyteen *20-vuotisjublan* arvokkaalla ohjelmalla. Kutsukortit, jotka aikaisemmin lähetettiin, kelpaavat vielä.

KUL:N LIITTONEUVOSTON KOKOUS

pidetään hiihtomestaruuskilpailujen yhteydessä Kuopiossa, mistä ilmoitetaan edustajille henkilökohtaisesti.

Seurojen jäsenluettelot ovat t.k:n aikana lähetettävät kahtena kappaletena, aakkosjärjestykseen kirjoitettuna (naiset viimeisenä) os. Hra E. Karilas, Helsinki, Linnank. 5 C. Liittohallitus.

ALLE 35-VUOTISTEN HIIHTOMESTARUUS.

Kuten muistettaneen, päätti Liittoneuvosto aikoinaan lisätä talviurheilumestaruuskilpailujemme ohjelmaan 10 km hiihdon alle 35-vuotiaille miehille, koska on olemassa jo ennestään 10 km ikämiesten hiihtomestaruus (yli 35 v.), eivätkä kaikkien hiihtäjien mahdollisuudet ole samat 10:llä ja 20:llä kilometrillä, vaan hyvinkin erilaiset.

Ensimmäisen 10 km hiihtomestaruuden voitti Hämeenlinnassa pidetyissä kilpailuissa Urho Lehtimäki, joka myöskin korjasi haltuunsa yleisen 20 km sarjan mestaruuden. Tämä on joissakin herättänyt »pahaa verta», jopa siihen määrään että on eräältä taholta vaadittu koko lajin poistamista mestaruuskilpailuista ja sen tilalle otettavaksi jonkinlaiset »ennen palkitseemattomien» t. »alokkaiden» kilpailut.

Koska mahdollisesti kysymys 10 km mestaruudesta sukeltautuu uudestaan esille Kuopiossa pidettävässä hiihtoneuvoston kokouksessa, lienee syytä hieman tarkastella, onko tarpeen tehdä muutoksia kilpailuohjelmaamme ennenkuin olemme nähneet, onko käytäntönotetusta kilpailulajista todella se hyöty hiihtourheilullemme, mitä siltä voidaan odottaa, vai olisiko se korvattava jollakin paremmalla tavalla.

Kun me vihreässä nuoruudessamme olimme pieniä poikia ja saimme ensimmäiset sukset jalkoihimme ja opettelimme hiihtämään (ehkäpä noin 4—5 vuotiaina), olimme kieltämättä »alokkaita». Sitä mukaa kuin ikää karttui, totuimme suksiemme hallintaan yhä paremmin, samoilimme murto- ja tasamaata, laskettelimme päätähuimaavista mäistä »akkaa» saamatta, ja osallistuimme koulussamme järjestettyihin hiihtokilpailuihinkin. Ja loppujen lopuksi kun tulimme täysi-ikäisiksi, olivat toiset meistä niin innostuneita hiihtämiseen, että menivät aikuisten hiihtokilpailuihin maalla tai kaupungeissa, voittivat palkintoja tai kilpailivat pelkästään puhtaasta urheilun halusta. Toiset taas jäivät hiihtelemään vain omaksi terveydekseen ja huvikseen vapaa-aikoinaan, mutta ei näitäkään voida sanoa »alokkaiksi» siinä mielessä kuin jotakin kaupunkilaista nuorukaista tai miestä, joka vasta opettelee pysymään suksien päällä. Edelläsanoitulla on tahdottu osoittaa vain, ettei voida puhua »alokashiihtäjistä», vaan ainoastaan paremmista ja huonommista kilpahiihtäjistä.

Mestaruuskilpailuihin ei voi ajatella yhdistettäväksi minkäänlaisia »alokas-» tai »ennenpalkitseemattomien» kilpailuja, sillä mestaruuskilpailuihin pitäisi osallistua vain sellaisten, jotka ovat siinä kunnossa, että ky-

kenevät todella mitteleämään voimiaan toisten parhaiten hiihtäjien kanssa. Mestaruuskilpailuihin osallistujalla täytyy olla lannistumaton voittamistahto, hänen täytyy ajatella: joskus tulee minunkin vuoroni voittaa, ja kohdistaa huomionsa sellaisen ruumiillisen kantoisuuden saavuttamiseen, että tämä yhdessä hyvän hiihtotekniikan, ja kunnollisten hiihtovälineitten kanssa takaa hänelle paremmat mahdollisuudet erikoismatkallansa. Tavallisen hiihtäjän tulee ponnistella ensiksi seuransa parhaaksi hiihtäjäksi, jollaisena hänet lähetetään mestaruuskilpailuihin yhdessä seuransa toisten lähinnä parhaiten kanssa voittamaan seuralleen joukkuehiihtokiertopalkintoa. Jos hän on alle 35-vuotias, voi hän osallistuessaan joukkuehiihtoon voittaa 10 km mestaruuden niminsä. Yli 35 vuoden oleva niinikään joukkuehiihdossa kilpailee oman ikäluokkansa mestaruudesta. Näin saadaan joukkuehiihtoon osallistuminen hiihtäjille entistä kiintoisammaksi, sen tulokset entistä paremmiksi — kun on samalla henkilökohtainen mestaruuskin voitettavana.

Yhdellä kertaa joukkuehiihdossa kilpailtuaan ensimmäisenä kilpailupäivänä oman ikäluokkansa mestaruudesta 10 km:llä, syntyy seuraavana päivänä erikoisen hyvän kunnan saavuttaneitten miesten välillä, ikään katsomatta, jännittävä kilpailu 20 km yleisestä hiihtomestaruudesta, jonka edellä tai aikana suoritetaan naisten hiihdot. Kun oikein ajattelee, on tuskin ollenkaan syytä joittenkin tyytymättömien mieliksi alentaa mestaruuskilpailujen arvoa sellaisella mielenkiinnottomalla kilpailulla kuin olisi keskinkertaisten ja sitä huonompien hiihto. Järjestäkööt seurat omassa piirissään kilpailuja heikommille hiihtäjille sulkemalla niistä pois ennen palkitut hiihtäjät, mutta Liiton yleisissä mestaruuskilpailuissa ei sitä juuri voida ajatella, koska tarkoitus on, että paras voittaa mestaruuden kussakin lajissa. Oikea urheilija ei vetäydy kilpailuista pois siksi että joku toinen, joka sattuu olemaan häntä itseänsä paremmin valmistautunut, perii voiton yhdellä taikka useammalla matkalla, vaan ot-

taa kerta kerralta häviöstänsä oppia, kunnes voi olla tulokseensa tyytyväinen.

Kuopiossa pidettävissä hiihtomestaruuskilpailuissa kilpaillaan ensimmäisenä kilpailupäivänä 10 km alle- ja yli 35-vuotisten- ja joukkuehiihdossa, samalla kertaa, joten miesten hiihdettäväksi kaikissa lajeissa tulee ainoastaan yksi 10 km matka, minkä tulosten perusteella eritellään eri ikäluokkien mestaruudet ja seurainvälinen joukkuehiihto. Toisena kilpailupäivänä suoritetaan naisten 3 km. hiihto ja yleinen 20 km. mestaruushiihto.

Koetteeksi järjestää seura varsinaisten mestaruuskilpailujen ulkopuolella 10 km kilpailut alokkaille, jotka eivät ole ennen saaneet III:tta tai parempaa palkintoa yleisissä hiihtokilpailuissa —.

Kun nyt on saatu oikein ihanteellinen talvi, niin toivottavasti Kuopioon kertyy runsaasti parhaita miehiä eri seuroista tavoittelemaan kuurojen hiihtomestaruuksia. Muukin asiaaharrastava yleisö voi hyvin saapua sinne kilpailuja seuraamaan, juhlimaan 20-vuotista urheiluseuraa ja näkemään vanhaa koulukaupunkia, tervehtimään opettajia, tovereita ja ystäviä. 50 %:n matkalippuhinnan alennuksella pitäisi käynnin kannattaa.

Ruuri.

Jark. siv. 10)

tain... Mutta myös aavistin, että omistaja oli arvovaltainen henkilö, koska kirjuri oli valmis myötävai-kuttamaan asian onnistumiseksi. (Monta vuotta jäl-keenpäin tulin tietämään Stösselin omistajan olevan vanhaa, ylhäistä sukua, johon kuului eräs ministeri, lähettiläs, eräs promotionsin riemuseppeleensitojatar ja eräitä tunnettuja tiedemiehiä.)

Kirjurin neuvosta sekä erään asemamiehen opasta-mana vein koiran asemamiesten lämpimään pieneen huoneeseen, jossa Stössel mielistyi uuninvalkean läm-pöön ja asettui tyytyväisenä makuulle saatuaan ase-mamiehen tarjoaman kankaan allensa. Minä asetin vehnäset, voileivät koiran eteen, hyväilin sitä pitkän ajan, sillä aavistin, että se alkaisi ikävöidä minua ja käydä levottomaksi. Pyydettyäni asemamiehiä pitä-mään koiraa hyvänä ja vielä kerran siliteltyäni ja hy-västeltyäni sitä lähdin ensimmäisellä junalla Riihi-

mälle asuntooni, sillä en halunnut jäädä aseman ko-valle puupenkille nukkumaan.

Mutta Riihimäellä kohtasi minua taas uusi vastoin-käyminen, minä nimittäin myöhästyin aamulla mää-rätystä junasta, ja vasta toisella junalla pääsin Hyvin-käälle, missä kiirehdin etsiskelemään Stösseliä. Esi-tettyäni asiani parille asemamiehelle, johtivat he, pie-ni huvitettu hymy huulillaan, minut eräänlaiseen säi-lytshuoneeseen. Siellä olin tyrmistyt yht'aikaa ilos-ta ja surusta, nähtyäni tuntemani nikkelistet koiran-ketjut asemamiehen kädessä. Siis Stössel on poissa, poissa, vaikkakin taivaallisessa paikassa, mutta minä . . minä en saanut nähdä vielä kerran sen viisasta, sie-lukasta katsetta . . . ja sanoa sille viimeisiä hyvästejä . . Poissa oli Stössel! kaikui aivojeni joka supukassa.

Hieman hämmingissään ja ajattelematta vastasin umpimähkään asemamiesten kysymykseen, että kaksi-kymmentä markkaa, heidän tiedusteltuaan, paljonko tahdoin korvausta matkasta ja koiran hoidosta. Jäl-keenpäin sain vihiä, että koiran omistaja olisi tarjon-nut minulle paitsi kolmesataa markkaa palkinnoksi myös 60 markkaa kaiken korvaamiseksi. Mutta tä-hän kaikkeen oli minulta mennyt ainoastaan noin 15 markkaa, olin nimittäin vapaa koirapiletistä ja tämän lisäksi olivat elinkustannukset siihen aikaan puolta halvemmat kuin nykyaikaan.

Asemamiehet laskivat 320 markkaa kouraan muu-taman setelirahan vielä jäädessä heidän käsiinsä.

Seuraavana päivänä juoksi Kurkelan Ester ilmoit-tamaan, että se henkilö oli soittanut heille kysyen, olinko saanut rahat. Sitten hän oli kertonut Esterille hakeneensa minua asemalla vaan turhaan, oli pyytä-nyt sanomaan minulle paljon terveisiä ja kiitoksia se-kä samalla ilmaissut suuren ilonsa Stösselin takaisin saamisesta.

Stössel nimittäin oli suuresti rakastettu koira siinä eläinystävällisessä perheessä. Se oli palkittu Punai-nessa Ristissä. Kuten olin arvannut, oli se vahingossa eksynyt kotoaan.

Mutta kymmenenkin vuoden perästä muistelen vielä joskus Stösseliä ja myöhästynyttä matkaani.

Tietoja ulkomailta

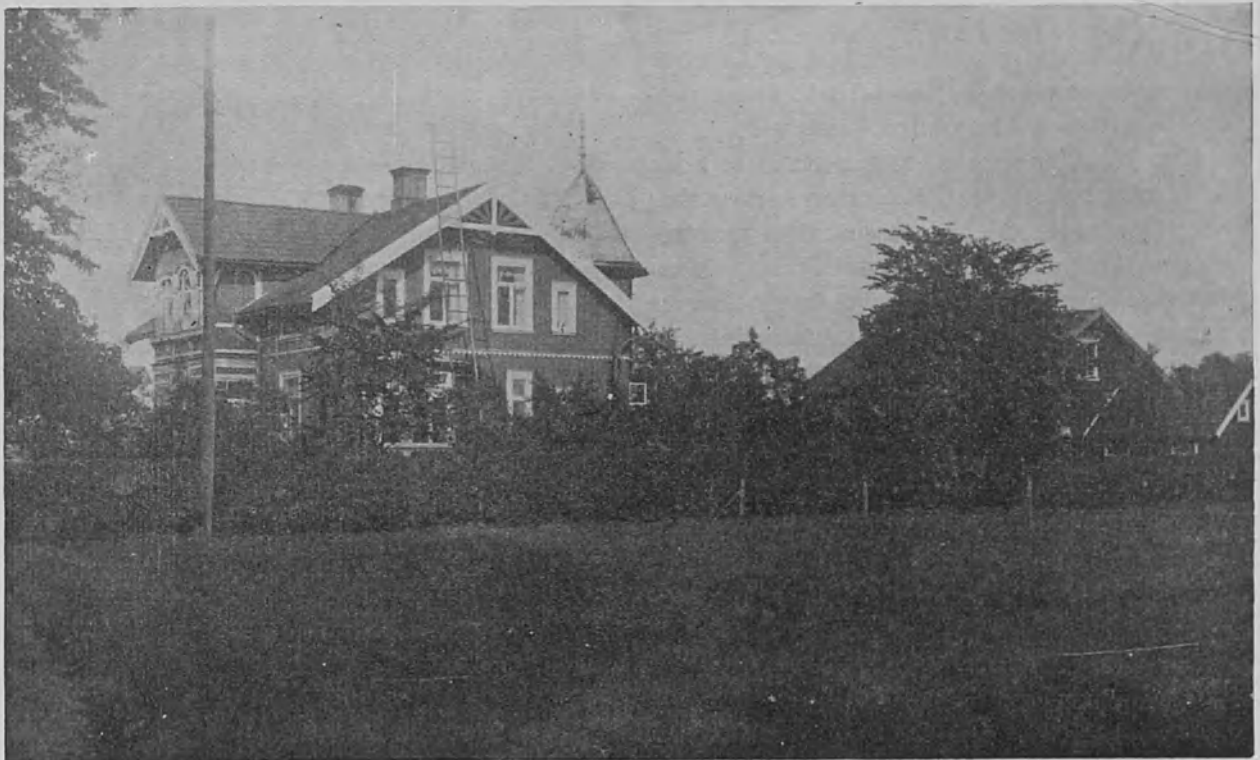
PALESTINA. Juutalaisten vanhassa kotimaassa, Palestiinassa, on näihin aikoihin asti hyvin vähän tehty kuurojen auttamiseksi ja opettamiseksi. Tämä maa kuului maailmansodan loppuun asti Turkin kei-sarin vallan alle, mutta annettiin rauhanneuvotte-luissa Englannin valtaan ja erotettiin Turkista.

Nyt vasta on Englannin hallitus ruvennut perustamaan kouluja Palestiinassa asuville muhamettilaisille, kristityille, juutalaisille ja arabialaisille kuuroille lapsille. Eräs naislähetyöntekijä, neiti Mary Chapman, on ruvennut opettamaan Palestiinan kuuroja lapsia. Neiti Chapman on ollut jo yli 30 vuotta lähetyssaarnaajana itämailla Intiassa, Ceylonissa y.m. Siellä oppi hän tuntemaan pakana-kuuroja ja koetti opettaa heitä. Nyt on hän päättänyt ruveta opettamaan kuuroja siinä maassa, missä Jeesus ennen asui ja missä Hän itse avasi kuuron korvat ja antoi hänelle puhekyvyn.

Kesäkuun 19 päivänä läksi neiti Chapman Ranskan satamasta Marseillesta laivalla Palestiinaan. Siellä aikoo hän ensiksikin perustaa koulun, jossa valmistetaan opettajia kuuroille. Hän vei mukanaan erään itämaalaisen miehen, kuuron orpopojan, joka on kovin etevä käsitöissä, osaa tehdä kaikenlaista rakennustyötä, puusepäntyötä y.m. Tämä mies opettaa vastedes Palestiinan kuuroille käsitöitä.

UUSI KUUROJEN VANHAINKOTI RUOTSISSA. Ennen on jo tässä lehdessä lyhyesti mainittu, että Kuuromykkäin auttajayhdistys Ruotsissa on ostanut erään pienen maatilan rakennuksineen uudeksi kuurojen vanhainkodiksi neljännen piirin kuuroille.

Lehteemme otetusta kuvasta voivat lukijamme nähdä kuinka suuri ja kaunis tämä koti on. Talo ei ole rakennettu alkujaan tätä tarkoitusta varten. Se on ollut erään yksityisen rikkaan perheen oma. Se on kaikinpuolin hyvä ja ensiluokkaisesti rakennettu. Tehtaanomistaja G. Karlsson, joka perheineen tässä talossa asui, on myynyt sen halvalla hinnalla auttaakseen kuuroja. Sen lisäksi lahjoitti myyjä suuren joukon huonekaluja, jopa pöytähopeakin ja kaikenlaista tarpeellista tavaraa tulevalle kuurojen vanhainkodille. Auttajayhdistys pitää onnellisena sattumana, että saivat miltei valmiin kodin piirinsä vanhojen kuurojen asuttavaksi. Kotia järjestellään parhaillaan ja kohta voivat ensimmäiset hoidokit muuttaa sinne asumaan.

Uusi kuurojen vanhainkoti Ruotsissa

Tietoja kotimaasta

LAHDEN kuurojen yhdistyksellä oli tavanmukainen onnistunut joulujuhla-iltama tammik. 2 p:nä Lahden lyseolla. Ja tämän yhteydessä pidettiin »tupaantuliaiset», koska Lahden kuurojen yhdistys tästä alkaen saa pitää kokoukset, iltamat ja muut seuran järjestämät juhlat Lahden lyseolla.

Etupäässä kuuromykkiä oli saapunut iltamaan kohtalaisesti ja oli joukossamme vähän kuuleviakin. Huolimatta lumipyryisestä ja muutenkin kylmän-

puoleisesta ilmasta, oli tullut useita kuuromykkiä kaukaisemmiltakin paikoilta, kuten Riihimäeltä ja Kotkastakin saakka.

Ohjelman aloitti seuran varapuheenjohtaja hra K. Remmi tervehdyspuheella, lausuen iltamaan saapuneen kutsuvieraan Rovasti Hugo Nybergin ja osanottajat tervetulleiksi. Vähän ajan perästä seurasi Rovasti Nybergin puhe kuurojen ja kuulevain seurojen keskeisistä erotuksista, sekä kulu-neesta vuodesta ja uuden vuoden vastaanotosta, toivottaen kaikille siunausrikasta uutta vuotta. Ja vielä hän piti vaikuttavan ja hartaan puheen, mitä tarkoin silmin ja mielenkiinnolla seurattiin.

Kun oli juotu yhdistyksen tarjoamat vapaat ilta-makahvit leivoksineen, niin esittivät kolme lahte-laista k.m. reippaasti ja sujuvasti näytöskappaleen

»Isäntä emäntänä», mikä herätti katsomossa suurta hilpeyttä ja sai katselijain suut nauruun purskahtamaan. Ja kun ohjelma näin ollen oli tullut loppusuoritetuksi, oli hiljaisella yleisöllä viimeksi tunnin vapaita erilaisia huvittavia leikkejä. Ja viihtyisä joulutunnelmallinen mieliala vallitsi keskuudessa. Mutta pian oli lopetettava leikki ja mentävä pois tästä suuresta ilon ja rauhan juhlasta elämään seuraavaa vuotta.

L. R.

RIIHIMÄEN Kuuromykkäin Yhdistyksen kuusijuhla pidettiin 1 p:nä tammikuuta. Kuuroja oli saapunut huonon ajan tähden vähänlaisesti. Päivällä alkoi juhla kello 13. Ensiksi oli puheenjohtaja Lauri Vainolan tervehdyspuhe jossa hän toivotti kaikki tervetulleiksi. Tämän jälkeen pidettiin johtokunnan kokous. Juhlassa kerättiin myös rahaa jotta saataisiin täksi vuodeksi Avikin vanhainkotiin »Uusi Suomi» sanomalehti. Sitten seurasi vapaata keskustelua.

Kello 5 illalla alkoi kuusijuhla ohjelmiseen. Puheenjohtaja piti ensiksi hyvin kauniin juhlapuheen.

Juhlapuheen jälkeen tarjottiin juhluvieraille kahvit leipineen ja hyvältäpä kahvi maistuikin. Sitten seurasi taas vapaata keskustelua ja kaikilla näytti olevan hyvin hauskaa.

Vihdoin avautui esirippu ja näyttämöllä esitettiin huvinäytelmä »Majakka ja Perävaunu» nimeltään, vaikka perävaunu kylläkään ei ollut voinut saapua, sillä hän oli sairastunut.

Kylläpä naurua riittikin katsomossa koko näytelmän ajaksi, sillä näytelmä oli hauska. Tämän jälkeen taas maittoi kahvikin. Seurasi sitten leikkiä jonka jälkeen jaettiin huvipostia. Siihen tämä juhla loppuikin ja kaikki lähtivät tyytyväisellä mielellä kotiinsa.

JUHLATILAISUUS KUOPION KUUROJEN-KOULUSSA TASAVALLAN PRESIDENTIN 70-VUOTISPÄIVÄNÄ. Joulukuun 15 p:nä, jolloin Suomen Tasavallan Presidentti P. E. Svinhufvud täytti 70 vuotta oli Kuopion kuurojenkoululla lupa. Kello 12 päivällä opettajakunta ja oppilaat kokoontuivat koulun juhlasaliin, jonka seinällä oleva presidentti Svinhufvudin kuva oli kukin ja köynnöksin koristettu.

Aluksi laulettiin Isänmaan virsi. Sen jälkeen koulun johtaja Uno Kahma piti puheen, kosketellen siinä päivän merkitystä ja kertoen kohtia presidentti Svinhufvudin vaiherikkaasta elämästä. Puhuja korosti erikoisesti »Ukko Pekan» uhrattua isänmaallisuutta ja hänen järkkymätöntä laillisuuden- ja oikeudentuntoaan. Lopuksi puhuja kohotti suositulle valtionpäämiehellemme kolminkertaisen eläköön-huodon, johon opettajat ja oppilaat yhtyivät. Opettaja Oskar Hiekkalan johdolla opettajien kuoro lauloi »Hallitse, Herra, sun hengelläs meitä» ja Savolaisten laulun. Opettaja Paavo Brusila lausui ansiokkaasti Eino Leinon kirjoittaman komean runon »Hän, kansan mies». Lyhyt, vaikuttava juhlatilaisuus päätettiin laulamalla yhteisesti »Maamme».

V. L.

HÄMEENLINNAN KUUROMYKKÄ-URHEILIJAT toimeenpanevat hiihtokilpailut Hämeenlinnassa sunnuntaina 31 p. tammikuuta klo 11. Kilpaillaan naiset 3 km., nuoret miehet 10 km., ja ikämiehet 5 km. hiihdossa.

Samalla H.K.-U:n vuosikokous pidetään klo 14 Hämeenlinnan tyttökoululla.

Tervetuloa kaikki jäsenet ja uusia jäseniä otetaan!

VIIPURIN KUUROMYKKÄIN YHDISTYKSEN vuosikokous pidetään helmikuun 21 p:nä klo 4 ip. Keskuskansakoululla. Saapukaa kaikki jäsenet!

John Sundblomin oma koti

OMA KOTI. Kaukana Ahvenanmaan saaristossa asuu räätälimestari John Sundblom ja vaimonsa Hulda omassa kodissaan, jonka ovat itse hankkineet. Molemmat ovat he kuuroja. Mutta heillä on 5 kuulevaa lasta. Heidän kotinsa on Föglönpitäjässä. Sundblomeilla on jonkunverran maanviljelystäkin koskapa navetassa on 2 lehmää, vasikka, sika, lampaita ja kanoja.

Samalla julkaisemme Sundblomin purjeveneen kuvan. Purjevene on ahvenanmaalaisen toinen koti. Se on hänelle yhtä tärkeä kuin polkupyörä tai auto meille mannermaalla asuville. Kauniina kesä-

aikana asettuu Sundblomin perhe purjeveneen seensä ja lähtee kesälomalle purjehtien tervehtimään ystäviä ja tuttavuuksia Turkuun, Maarianhaminaan tai muualle saaristoon. Pelvottomana liikkuu Sundblom aluksellaan kovien myrskyjenkin rai-votessa Ahvenanmerellä. Hänen purjeveneesään voi koko perhe oleskella sillä siinä voi keittää ruokaa, kahvia y.m. sekä on siinä makuupaikkoja tarvittaessa. Kilpapurjehtyksessa on Sundblom saanut 2 kertaa toisen palkinnon ja kerran kolmannen.

RIIHIMÄEN KUUROMYKKÄIN YHDISTYKSEN vuosikokous päätettiin pitää 13 p:nä maaliskuuta josta vielä ilmoitetaan.

LAHDEN kuurojenyhdistyksen vuosikokous pidetään helmikuun 14 päivänä kello 12 a.p. Lahden lyseolla.

LUOKKAKOKOUS, joka viime vuonna keväällä peruutettiin, ajetaan pitää Kuopiossa K.U.L:n hiihtomestaruuskilpailujen aikana 27—28 p:nä helmik., josta täten Kuopion koulusta v. 1926 pois-päässeille A:luokan oppilaille ilmoitetaan. Näke-miin.

JOULUA vietettiin jouluaattona Turun kuuro-mykkäinyhdistyksessä vanhaan hyvään tapaan. Yhdistyksen salia kaunisti joulukuusi kynttilöineen ja koristeineen.

Tilaisuuteen oli saapunut kuuromykkiä melko runsaasti, seitsemättäkymmentä henkeä, joukossa paljon työttömiä. Juhlapuheita pitivät johtaja E. J. Pesonen, opettaja J. K. Palomaa ja herra E. Raitanen. Sitäpaitsi esitettiin joulukertomuksia ja virsiä.

Illan kuluessa tarjottiin vieraille kahvit vehnäleipineen, joulupuurot ja voileipiä. Niitä varten oli Turun kuuromykkäin auttajayhdistys antanut 250 mk. ja herrasväet Pesonen ja Ruusuvaara lahjoittivat joulurinkilät. Köyhimmille kuuromykille jaettiin ilmaiseksi »Kuuromykkäin Joulua». Jouluilta onnistui hyvin ja muodostui kuuromykille mieltäylen-täväksi juhlatilaisuudeksi.

LAHJOJA ÄVIKIN VANHAJNKODILLE: Rouva Vestling Imatralta 100 mk. Tyyne Lahti Ameri-kasta 85 mk., neiti Helga Montin Helsingistä 100 mk., Kuurojenkoulun johtaja E. Jungner Tukhol-man Manillasta 127 mk. 90 p.

KUUROMYKKÄ AILI LAAKSO, Pertunmaalta, lähettää terveiset opettajilleen, Pastorille, tovereille sekä muille k.m. ystäville! On monta vuotta sairastanut vaikeaa hermotautia, nyt on jo hyvin heikko.

VIIPURIN KUUROMYKKÄ-URHEILIJAIN jä-sentenväliset hiihtokilpailut pidetään Panssarlahden jäällä helmikuun 14 p:nä klo 10 a.p. Kilpailaan miehille kultaseppä A. Tarkkaisen lahjoittamasta kiertopalkinnosta ja naisille O. Järveläisen kulta-sepänlike Oy:n lahjoittamasta kiertopalkinnosta. Hiihdettävä matka murto- ja tasamaata miehille 10 ja 20 km. ja naisille 3 km. Osanottajien on saavuttava kaupungin keskuskansakoululle Karjalan- ja Koulukatujen kulkussa klo 9 a.p. 14. 2. 1932. Kil-pailujen lopettajaisjuhla palkintojen jakoineen on saman päivän illalla klo 5 i.p. Osanottoilmoitukset on lähetettävä Armas Suikkaselle, Viipuri, Kolikkoin-mäki, Hallituskatu N:o 18 as. 3. Uusia jäseniä vastaanotetaan. Tervetuloa!

SHAKKIKILPAILUT TURUSSA. Viime aikoina täällä Turussa shakkipeliharjoitukseninto on tavat-toman suuri, sentähden sen toimihenkilöt kat-soivat parhaaksi, että järjestettiin toisen kerran shakki-ottelut jäsenten kesken syyskuun puolivälistä joulukuun alkupäiviin saakka. Osanottajiksi ilmoit-tautui lähes 12 ja siitä jakaantuivat kolmeen luok-kaan. Järjestyksessä nimittäin A. B. ja C.

Ottelun tulokset ovat seuraavat:

I palk. Paavo Keto 12 voittoa, 1 häviö

II palk. Harald Hytönen 15 voittoa, 3 häviötä

IV palk. Vihtori Kallio ja Lauri Vigren 12 voit-toa 7 häviötä. Lähinnä Valter Höckert 12 voittoa, 8 häviötä.

Paavo Keto voitti toisen kerran kiertopalkinnon. A. luokkaan pääsi Harald Hytönen B:n asemasta. B. luokkaan Alberd Forsell C:n asemasta.

Palkintotuomarina toimi Bernhard Kaski. Hänen tehtävänsä on muuten hyvä, mutta hänestä puuttuu spesialisti, koska on 3 eri luokkaa, joista otettiin minkä yhden nappulan pois taulusta shakki-ottelua pelattaessa, joka luokasta ja onko siinä käsitelty oikein vai ei.

RAHANKERÄYS Turun Kuuromykkäinyhdistyksen oma-koitirahaston hyväksi. (Jatk.)

Lista n:o 41, neiti E. Varesmaa, Turku 350:—; lista n:o 42, rouva Wilen, Turku 320:—; lista n:o 43, neiti A. Sundbäck, Turku 80:—; lista n:o 44, neiti A. Mattila, Turku, palautti tyhjänä; lista n:o 44, itsellinen K. E. Luoto,

Tammela 113:—; lista n:o 45, rouva A. Wallenius, Turku 115:—; lista n:o 46, rautasorvari J. Wallenius, Turku 21:—; lista n:o 47, jalkineyöntekijä K. Blomberg, Turku, palautti tyhjänä; lista n:o 47, lohkokittallinen K. E. Helle, Perniö 130:—; lista n:o 48, neiti E. Hakala, Turku 65:—; lista n:o 49, rouva M. Helenius, Turku 100:—; lista n:o 50, verhoilija P. Palmu, Turku 239:—; lista n:o 51, pe-sijätär S. Helle, Turku 110:—; lista n:o 52, puuseppä A. Koskinen, Turku 10:—; lista n:o 53, leskirouva F. Mane-lius, Turku 475;50; lista n:o 54, työmies K. Wallenius, Finby, ei ole palauttanut; lista n:o 55, neiti H. Alagrund, Perniö 170:—; lista n:o 56, opettajatar A. Seppälä, Turku 100:—; lista n:o 57, tilallinen J. Pajunen, Tyrvää 35:—; lista n:o 58, puuseppä A. Ahlqvist, Turku 276:—; lista n:o 59, neiti I. Domander, Turku 118:—; lista n:o 60, neiti A. Eloranta, Turku 30:—; lista n:o 61, puuseppä A. Forsell, Turku 319:—; lista n:o 62, neiti S. Grönfors, Turku 464;30; lista n:o 63, tilallisenpoika E. Hollo, Lieto 360:—; lista n:o 64, puuseppä K. Hakala ja rouva A. Ha-kala, Turku 195:—; lista n:o 65, herra Harald Hytönen, Turku 253:—; lista n:o 66, sorvari J. Helenius, Turku 100:—; lista n:o 67, puuseppä K. Koivunen, Turku 202:—; lista n:o 68, puuseppä S. Norrmalm, Turku 200;40; lista n:o 69, puuseppä P. Keto, Turku, ei ole palauttanut; lista n:o 70, puuseppä B. Kaski, Turku 130:—; lista n:o 71, vaatturi Ida Kylvänpää, Turku 250:—; lista n:o 72, puu-seppä V. Kallio, Turku 200:—; lista n:o 73, neiti I. Lund-qvist, Turku 138;50; lista n:o 74, vaatturi Maria Pietilä, Turku 160:—; lista n:o 75, rouva A. Ruusuvaara, Turku 150:—; lista n:o 76, työmies J. Rantanen, Turku 183:—; lista n:o 77, tekniikko L. Ruokonen, Turku 185;15; lista n:o 78, puuseppä H. Vieno, Turku 158:—; lista n:o 79, puuseppä Ilmari Vuorinen, Turku palautti tyhjänä; lista n:o 79, kauppias M. Eskola, Harjavalta 20:—; lista n:o 80, rouva H. Ylén, Turku 125;50; lista n:o 81, puuseppä K. Järvinen, Turku palautti tyhjänä; lista n:o 81, vuok-raaja E. J. Wigren, Turku 225:—; lista n:o 82, puuseppä L. Wigren, Turku 110:—; lista n:o 83, kalastaja O. N. Alagrund, Merikarvia, ei ole palauttanut; lista n:o 84 maanviljelijä V. Ritala, Kiikka 20:—; lista n:o 85, maan-viljelijä A. Ritala, Tyrvää 20:—; lista n:o 86, taiteilija J. F. Talvia, Kiikka 365:—; lista n:o 87, taiteilija S. An-gervo, Naantali, Käkölä 790:—; lista n:o 88, neiti A. Sallgen, Kokemäki 125:—; lista n:o 89, maanviljelijä E. Kuusela, Tyrvää 270:—; lista n:o 90, työmies V. Ojala, Yläne 191:—; lista n:o 91, herra K. Markkula, Lavia 155;65; lista n:o 92, insinööri Hannes Vilkki, Uusikau-punki, ei ole palauttanut; lista n:o 93, maanviljelijä E. Iso-Ettala, Kodisjoki, palautti tyhjänä; lista n:o 93, maan-viljelijä F. Kelkka, Punkalaidun, ei ole palauttanut; lista n:o 94, maanviljelijä M. Iso-Ettala, Kodisjoki, palautti tyh-jänä; lista n:o 94, työmies Evert Mäenpää, Kokemäki 394;75; lista n:o 95, neiti K. Iso-Ettala, Kodisjoki, pa-lautti tyhjänä; lista n:o 95, työmies A. E. Cederqvist, Ul-vila 42;50; lista n:o 96, mäkitupalainen H. Koivuluoma, Kankaanpää 85:—; lista n:o 97, palvelijatar L. Ronkainen, Parainen 10:—; lista n:o 98, pienviljelijä Toivo Tuomola, Mellilä, palautti tyhjänä; lista n:o 99, herra O. Tuominen, Parainen 239:—; lista n:o 100, palvelijatar E. Joensivu, Parainen 40:—; lista n:o 101, vaatturi E. Savisaari, Turku 300;75; lista n:o 102, rouva H. Peräniitty, Parainen 245;80; lista n:o 103, neiti A. Toivainen, Parainen 66;50; lista n:o 104, rouva M. Wikstedt, Turku 74:—; lista n:o 105, puu-seppä W. Wikstedt, Turku 443:—; lista n:o 106, ope-ttajatar O. Ailu-Wuorela, Raisio, ei ole palauttanut; lista n:o 107, maanviljelijä T. Hirvikoski, Ikaalinen 45:—; lista n:o 108, herra A. Virtanen, Hämeenkyrö, palautti tyhjänä; lista n:o 108, herra Y. Varjonen, Askainen, ei ole palaut-tanut; lista n:o 109; neiti S. Heikkilä, Vehmaa 230:—; (Jatk.)

KIHLOISSA

SAIMA SOFIA OJANEN

VÄINÖ JOHANNES VIRTANEN

Nurmo

23. 12. 31.

Kurikka